

BORSSZEM JANKÓ

Előfizethetni a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói-részvénytársaságnál. Pest, Dorottya-utca 11. sz. a.
Előfizetési díj Egész évre 6 ft. — Félévre 3 ft. Negyedévre 1 ft 50 kr.

HIRESEK ARCZKÉPCSARNOKA.

Pauliné.

Előbb Markovics Ilkának hívták. Harmat üdeségü virágszál volt. Hanem jött egy ember, spitzbartos és vékony döngésü; ez az ember első szerelmes volt s mint ilyen elnyögvén az „Oh himmlische Ilka du allein!“ czimü ismeretes románczot, a csakhamar megváltozott névjegy így szólt:

Markovics Ilka.

férje, szül.

Pauli Richard.

Mióta Hollóssy Nellink és Schodelnének nincs, ő, mármint Ilka, uralkodik sziveink fölött. Nemzeti csalogánynak még nincs deklarálva, noha olcsón osztogatjuk a nagy czimeket. De jó az Isten és él gf. Festetich György.

Hej, pedig primadonnaszük világban élünk! A mi emberséges, ánde véges elméjü intendánsunk egy szép napon azt hitte már, hogy Benzát fogott, hogy a keceses begyünek beceses kegyét bírja, s hogy e keceses begyben rejtőző gyöngyhangokat az ittas magyar publicum füle örömére fogja a lámpák elé hinteni — holott intendánsunk azon radnótfájdalmas hirre ébredt föl, hogy Benza k. a. elröppent melegebb hazába, s hogy primadonna helyett eszmadiát hódított meg, ki a fényes madár szárnyára kötött ezüst fonalat éles dikicsével ketté vágta és Sámuel urnak ismeretes pech-jével még jól meg is szurkolta.

Azért hát örüljünk Ilkának, ha nincs Idánk — de sőt még akkor is, ha van.

Pauliné meddig marad meg „nemzeti“-nek — ki tudná?

Impressáriók express utaztak Pestre őt halani, direktorok és kapellmeiszterek egymást váltogatták, hogy operánknak e hajnali fényben sugárzó csillagát más égboltra feltűzhessék; — de mind hiába!... mert fiorituradus primadonnánk nagy hibában szenved — egy férjben. És e férjet illetőleg a szép menyecske azon rögesz-

mében van elfogulva, hogy lírai tenor. „Holder Wahnsinn“, melyből egyelőre a leghiresebb doktoroknak sem sikerült őt kikúrálni; mert a szép asszony minden ajánlatnál attól tette függővé a szerződés aláírását, ha az ő Richardját is acceptálják. De miután az ilyen kikötésre megfordítva inkább rááll az ember — az impressáriók kénytelenek voltak a művésznőre való fogfájásukat a lemondás tincturájával csillapítani és így okoskodának: A gróf ha elvesz polgárleánykát, ebből lesz grófné; de ha grófné hozzá megy a polgárfiúhoz, ebből azért még sem lesz jó énekes — akarom mondani gróf. A prince-consort nem uralkodó; Pauli ur, noha emberséges, csinos, és zeneileg kitünően képzett énekes, nem primadonna, ha Ilka primadonna is.

A szép asszony tehát, hála férjének, eddig a mienk. Hymen a hazai röghöz leköté s a dollárok, rubelek, sovereignek és frankok helyett csak zöld- és piroshasu bankók járnak.

Pauliné a kellem. Elénekelheti magáról: „La grace c'est moi!“ Ámbár hangjáról a szárnyaló idő lefűtta a hímport, de azért eléadásának bája által kártalanítja hallgatóit. S ha — a kitarított hangnál — a vibratio élénken emlékeztet már a czikezakra: e kétes pillanatban a jeles színésznőnél keresünk megnyugvást. Énekelve játszik s játéka tanúságot tesz valódi művészi hivatásról, melyet a tanulmány ragyogóra csiszolt.

Ujabban néha modoros. Nagyon is czukros, nagyon is kedves. Hajdan (tehát nem rég) természetes kellemei öntudatlanul bugyborékkoltak. Most kezd öntudatos lenni s ez ártalmára van. Az előbbi forrás mesterséges szökőkúttá vált, melynek csapját kiszámítással nyitja ki, hogy a sugárt kilövelje.

Asszonyom ne tegye! Erre önnek nincs szüksége. Feledje hogy szépen tud nézni s jól énekelni, hogy szépen nézzen és jól énekeljen.

Minek kérkedni a gazdagnak?

Tollamat hódolva teszem le kis lábaihoz és esókolom fehér kezét.

B. J.

Tenger fenekén.

Neptunus (olympusi haraggal.) Hogy a Jupiter nyila üssön már bele ebbe a kábelbe, már itt sem maradhat meg a szegény isten azoktól az emberektől!

Pápista Róma.

Tolerantia. Ereszsenek be, az Isten áldja meg a főtisztelendő urakat!
Concilium. Non possumus!

Kálamista Róma.

Tolerantia. Ereszszenek be hát önök, tiszteletes uraimék, hisz önök szabadelvűek!
Conferentia. Non possumus!

CONCILII DEBRECENIENSIS CANONES.

I.

Csak azért sem!

II.

Balpárti kálomista nem él toleranciával.

III.

Ha Eötvös szabadelvű is — opponálj, mert hunczut a német!

IV.

Eb egyék budai áldást.

V.

A községi iskola sérti a linezi békekötést, mert Tisza Kálmán nem minister.

VI.

Civis Debreceniensis sum, ergo nem parancsol nekem az atya uristen se, ha nem geszti születés.

VII.

Extra collegio sárospatakiensi, kecskemétiensi, kőrösiensi, pápaiensique non est tudomány, si est tudomány, non est a mi fejünkbe férő.

VIII.

A civilizáció leghatalmasb eszköze a debreczeni czipón és miskolczi kocsonyán kívül — a gerundium.

IX.

Mit a superintendentionalis gyűlés nem tanít, mit a kurátor urak nem tudnak és rektramék nem kántálnak — eretnokség.

X.

Zsidóval egy padon nem ülünk.

XI.

De még pápistával sem.

XII.

Ments meg uram minden se alatta se fölötte luteránustól.

XIII.

Magyar hitedet és balpártiságodat megtartsd, hogy sertéseid jól keljenek a vásáron.

Szigligeti-banket a Frohnerban.

Két nappal előbb hogy megtartották, megfigyelte és ékes jelenetekre fejtette

Borsszem Jankó.

Gyulay Pál. (A főpinczérhez.) *Iszt allesz in der Ordnung?*Florián főpinczér. Ich bitt', az uraságok még asztalnál sincsenek, wie könnten sie *essen*?

Gyulai. Ej, ne vicceljen! Ha sz-ben beszélek is, magának úgy kell érteni, mint én gondolom. Virágot sokat az asztalra! Czigányokat a fülkébe! pezsgőt a jégbe! — Servus Károly, jó napot Lajos, hozott isten Agost, isten áldjon Janim, öllek Laczikám! Csak hogy eljöttetek mind! Edusnak hadd legyen öröme. (Irók és színészek, énekesek, képző és képzelhetlen művészek gyűlnek a terembe. A derék Frohner a háttérben instruálja pontos személyzetét. A czigányok rákezdik a czinczógó hangolást.)

Florián. I bitt, Herr von Julái, ist der Herr von Szugligetti klan oder grosz, dasz mer ihm vielleicht an Polster untern Sitz schiebeten?

Szana Tamás. Jegyezze meg magának, Szigligeti minden körülmény közt nagy férfit, kivált ma!

Szerdahelyi Kálmán. Júj! Meleg lesz itt! Én már most is szökhethném. (Mozgás. Szigligeti megjelen. Harsogó éljenek, Rákóczy induló, kézszorongatások, széktologatások, zsongás, Gyulay ide-odasurran. Leülnek.)

M e n u:

1. Potage: à la Déserteur.	pommes de Chèvremète bien cuites.
2. Assiette: à la Madaguy.	9. Farineux: Le rôtiche à la toureau; le lepeigue; les galouchques à la capuste.
3. Entremets: Boeuf à la critique; veau à la condache; le cachu tourné; la bouche à la bozrathe.	11. Sucrieries: Le sucre de bourgoque à la croûme-ple; le sucre d'arpa et de medvé.
4. Rôtis: Le malace à la quarche; le pouilleque à la harome sans truffes.	10. Les vins: Le vin château Patay au cou-latche; château Chiqui au cylindre à l'eau mousseuse de Parade; le soupányer.
5. Salades: La paprique consommée; l'uborque covassé.	12. Les liqueurs marqueurs et demokra-queurs sans enqueurs.
6. Sauces: à la martache.	13. Les fruits: Les-time et l'amitié pour Szig-ligeti, ennek 25 évi mun-kássága után.
7. Poissons: Le fococbe sans capacitation; le poisson de „Czigány.“	
8. Compots: Les prunes au lé de silve; les	

(Zenezó. Tányérsörömpölés, kanálcsergés, kacaj stb., ismeretes dallam szerint. A menut pontosan és lelkiismeretesen

beváltják. Az ital fogy, az arcok kigyulnak, a szemek szikráznak, az első pezsgő-palaczk eldördül. Jönnek a pohárköszönések.)

Gyulay. Hölgyeim és uraim! (Halljuk!) Azt mondják rólam, hogy mérges kis ember vagyok. (Helyes!) E perczben azonban méz folyik ereimben és szívemből rózsza hajt ki, melyet legjelesebb színműirónk...

Dobsa (felugrik.) Engedjék meg, hogy eléje vágjak Gyulay barátomnak. Nem azért gyültünk össze ma, hogy engem ünnepeljenek. Azt hiszem Szigligetit illeti az elismerés...

Szigeti (a hasát fogja, úgy kaczag.) Hiszen nem is téged ülünk meg, kollega!

Dobsa (fitymálva.) Kollega, kollega! Azért hogy egy pár színművet összetákoláltál, drámairóval tán még sem mérkőzhetel.

Szigeti. Hajsze nem is azért vagy te kollegám, pajtás! Hanem mióta felcsaptál *komédiásnak*, hát.....

Dobsa. Uraim, nem azért jöttünk ide...

Gyulay. Jaj, az istenért! Ne veszekedjete, hadd mondok el a toasztom!

Férfiut ünnepelek, ki amott a fauteuilnek öléből,

Várva hogy mit akarok, szegzi réam szemeit!

Greguss. Hiba, hiba, hiba, hiba, hiba, hiba!

Vadnay (ingerülten.) Micsoda hiba? Itt nincs hiba!

Greguss. Kérem alásan, a pentameternek harmadik szótagja mássalhangzóval végződven s a negyedik ugyanazzal kezdődven, valamint hogy e negyedik után magánhangzóval kezdődven az ötödik szótag, amannak hosszúsága nemcsak hogy nem kétes.... (Zavar, kaczag.)

Tóth Kálmán. Miután pikkem van Palira, Greguss is szerves egészségé kögítve szeretném felapritani, a hirtelen támadt összekocczanást egy vicczel fogom elűtni: de Gregustibus non est disputandum, Pali majores canamus! Azért hát éljen Szigligeti s erre az én Homounay urammal csakugyan ihatunk egyet! (Éljen!)

Szász Károly (szemét behúnnya, harsányan:) Árvaa..

Tóth Kálmán. Kikérem magannak, hogy e helyen izléstelen példálózásokkal ne szekirozzanak.

Szász Károly (elvilágosodik és rá sem hajt Tóth Kálmánra.)

Árvaa mindeen olyan ország,
Bárhaa kincsbeen sokaan osztják,
Melybeen, ha vaan ily nagy fiaa,
Feel neem haarsaan mindannyiaa.
Mélyeen így lihegünk: *enyénk!*
Éljeen Szigligetink, Edénk!

Több hang. Ah, Ah! Bravo! Nem értettük! Hogy is volt?

Szász Károly. Kérem, e veerseembeen mindeen szótaag rimel egymással.

Ballagi. De khérem, „enyénk“, ez nem kharrekt!

Szász Károly. Indemnitas consiliaria ministerialis seu licentia poetica! Az üldözött költőneek tán csak szabaad ily apróságokban emancipálni magát. (Helyes! Hogy ne volna szabad! Flora is az volt!)

Feleki (pattogva, machethileg feszező orrlyukakkal:) Mi az? Mi? Ki? Hol? Merre? Ki emlegeti itt Flórát?

Prielle Nelli. Ugyan Miklós, ne heveskedjék! Szász Károlynak „Flóráját“ emlegeti itt valaki.

Herr von Haslinger. Gírem, én is okorom montoni ety bár zót! (Hát ez ki? Halljuk a sógort!) Én negem göll mekkeszenem alásam a Herr von Sziglkedi urasák. En fagyok gérem alásam a Haslinger, a ki goresmoros a get bizstolba, zu die 2 Pistolen. Miolda a Herr von Sziglkedi uraság irta ety diatrum tórobot a get bizstolt, az én fentéfkofató teli fan basasirokkal. Aszert okorom montoni ezt a bár szót: Óllyen der Herr von Sziglkedi! (Bravo sógor! Servus Haslinger!)

Radnótfáy. (Halljuk! Mély csend.) Mint tudják önök, Szigligetink egykor színész volt. Egy végzetes órában toll akadt kezébe, és az első színmű fogamzott me lelkeben. Ott hagyta a színészetet, de *szökött katonává* nem lett! Characterrel quittirozott! (Helyes!) A pionir-osztályból a geniecorpsba lépett. Itt is, ott is *honvéd* volt ő, sokszor gyalog, némelykor huszár, de zászlóához mindig hű stb. stb. (A vége éljen s érzékeny ölelés! Egyszerre nagy mozgalom. Pampuska k. a. mint szárnyas hirnök lép be s Gyulaynak egy telegrammot ad at.)

Gyulay (felbontja.) Hölgyek és urak! Távirat a más világból! (Sensatio. Halljuk! Gyulay olvas:) „Mennyrszág, Szentpéteri-utca 3. sz. Szigligeti Edének Magyarországnak, Pest, hétel Frohner, 1-ső emelet. Kedves pajtás! A „szökött katoná“ 100 -ik előadásához mi is szerencsét kívánunk neked. Egészségedre egy pohár falernit üritünk, mert a magyar borok hamisítva érkeznek hozzánk. Ne ütkezzél meg azon, ha annak ellenkezőjét kívánjuk neked, mit ünneplőid. Szívünkben ugyanis azt kívánjuk, hogy ne légy köztünk még vagy 200-ik előadásáig a „szökött katonának.“ Az Uristen épen most igéri, hogy még sokáig fog éltetni. Élji hát boldogan! Aláírva: **Megyeri, id. Lendvay Marcz, id. Szerdahelyi, Szentpéteri, Bartha, Fánesi, Kántorné, Hegedüsné** stb. (Lelkes éljenek, rá zene zendül, pohár összecsendül, Dobsa Eötvös Borbálával deli tánczra lendül, Radnótfáy Szigligetivel eljárja a kallai kettőt, Szigeti Gyulay Palival valczert tánczol, Greguss Tóth Kálmánnal rugja a kankánt, Paulai feleségének nézi Paulinét és megcsókolja, Campilli mint a nyitott papirosolló féllábon megáll, Festetich Leo a kalamajkát járja, mindenfelé öröm és dal s a kelő nap tüzijátéka mellett a függöny legördül.)

Grenzenlos.

Delegirte bécsi urak
Ugyan mit is kiabáltak,
Hogy a Grenze birtokától
Donnerwetter! el nem álltok?

Deligirte bécsi urak,
Hát a Grenze a tiétek?
Bizony pedig úgy látszik, hogy
Épenséggel nincs Grenzétek;

Mert ha bölcsen azt hiszitek,
Hogy rajtunk majd eret vágtok,
Azt mutatja hitetek, — hogy
Grenzenlos — a bárgyuságtok.

Honvédegyülés.

IVÁNKA IMRE (elnök.) Uraim! nagyon meg vagyok lepve, hogy magamat e helyen találom. Kíváncsiságból jöttem volt ide, megtudni, vajjon mért gyülekezünk mi honvédek most is extra muros, midőn már rendes honvédségünk az utczákon masiroz. (Zugás.) Miután azonban önök bizalma megtisztelt, elfoglaltam e széket s kérem önöket, szíveskedjenek megmondani, mért volnánk itt és mitevők lennénk voltaképen?

VIDATS. *Mi az ma*, hogy az elnököt is megrontá a jobboldali *miazma*? (Sensatió.) Mély megilletődéssel értesülök szavaiból, hogy ő nem tudja mért gyülekezünk mi 48-as honvédek maradékaik külön? Majd megmondom én. Azért, mert nincs honvédség kívülünk! Azért, mert 48-as honvédek mi vagyunk; a téglaszinü Andrássy-huszárt honvédek el nem ismerem, mert nem a téglaszinü nadrag teszi a honvédet, hanem a kék. (Éljen.) Mit bánom én, hogy nemzeti zászló lobog élükön, hogy nemzeti vezényszó hangzik soraik előtt, hogy magyar kézben vannak — azért mégis csak mink vagyunk az igazi honvédek s én követelem, hogy nekünk ingyen egy nagy palotát építsenek, (Ivánka hülni kezd bele) ne ország költségén, de egy garas nélkül: napszámos ingyen oltson meszet, tót ingyen hordjon téglát, építész ingyen építsen, asztalos ingyen gyaluljon, lakatos ingyért vasaljon, pictor ingyen mázoljon, üveges ingyen üvegeljen s abban mi a haza dicsősége ingyen élhessünk ama klasszikus mondás szerint: *dulce et decorum est pro patria potyáre* és halálunk napjáig ingyen pipázva, silvoriuzozva, quaterkázva — kormányval együtt ártatlan ferbliket ütven, mult időről emlékezvén, szélbaloskodjunk, mert hát csak mink vagyunk az igaz honvédek, kik még be nem állottak és nekünk dolgozni nem szabad és az nekünk ugy dukál! (Éljen! Vivát!)

NÉMETH BERCZI. Ecce kimondta, hogy szép dolog a hevesi dinnye, de szebb annál az erkölcsi elismerés. Lóban is az erkölcsöt keresem, hát még elismerésben. Nekem abból kell! Az éhesnek penzió, nekem erkölcsi elismerés, akit papiron az orra elé tartanak minden hitvány jobboldalinak. Mert „*hazádnak rendületlenül légy hive ó magyar*“ és Wenkheim uram az ő Szapáryját ugyan már haza vihetné, különben „*e nemzet rut szibaryta faj s ravigába görbed*“, de ha erkölcsi elismerésből nem jut nekünk, „*isten veled hazám, bátrak hazája*.“ Azért én csak a mondó volnék, hogy „*rossz idöket élünk, rossz csillagok járnak*“ és „*letettük fényes nemzeti bélyegünk*“, miből világosan következik, hogy „*e hon nem a régi, pusztaságban nyulnak el vidéki*“, azért én aki Pukyrt megpukkasztottam s egri boron nőttem fel . . .

CSIKY SANYI. Ééljőn!

NÉMETH BERCZI. . . csak a mondó vónék, hogy nekem erkölcsi sátság kellene, vagy valami afajta, akármi, csak papiron legyen írva, akit fogni lehet. (Hurrá!)

CZONDORAY. Ó bajtársak! Elöttem dücső ékesen szóltott honvédbajtársunk elmondta, mit én utána szó-

landó elmondó lehetnék, hogy erkölcsi elismerés kell, azaz hivatal. (Viharos lelkesedés.) Hivatal! (Ujabb lelkesedés.) Hivatal! (Határtalan lelkesedés, csak az Ivánka-párt hallgat.) Mer hát a hivatal nem lévén erkölcsstelen dolog, ha belevertük magunkat, nem is lehet más, mint erkölcsös, amiből napsugárvelágoosan következik, hogy ha oly *elismert* kapacitásoknak osztják, mint szerény magam, a ki az átkos Bach alatt szolgáltam — erkölcsi elismeréssé válik. Én birók tehetséggel az ezredességre, vagyok én olyan ezredes mint akárki más — még ha Máriássy volna is. Ennélfogvást kérelmezzen ezen gyűlés a honáruló, elalukdó, jogfeladó kormánynál, hogy engem kinevezni legalázatosabban ne terheltekk. (Ropant zaj. Le vele! Eláll!) Mért zajganak?

I. CZONDORAY-PÁRTI. Mert én inkább való vónék kapitánynak, mint az ur akár téglaszin fikának is. (Le vele! Eláll!)

CZONDORAY. Az ur kételkedik érdemeimen? Nem én adtam ki a Kossuth fiuk örökbecsü leveleit 10 iven, kapható Bucsánszkyknál, ára 1 ft., 162 oldalon? (Le vele!)

II. CZONDORAY-PÁRTI. Nem bánom én, az ur akármi leszen s akármit adott légyen is ki, de mi kiadunk az úron, ha magának valami helyet arrogál. Én vagyok csak jogosult. (Mi vagyunk! Mi vagyunk! Le vele!)

IVÁNKA (magában.) Teremtő atyám, hová jutottam? (Kapja magát felozlatja a gyűlést s pártjával bankettezni megy. A többi máig is ott veszezkzik, ha meg nem unta.)

Fordítási gyakorlatok.

A „Hon“ alul-felül közöl most Horntól magyar cikkeket és a Jókai német lapja meg Jókaitól német cikkeket. A „Borsszem Jankó“ titkos ügynökei kezére kerítették mindkettőjük kéziratát, Horn eredeti magyar és Jókai eredeti német cikkeket, melyek minden tollsimitás nélkül így szólnak:

N. Fr. Lloyd, augusztus 24-éről.

Durch von dem 19-ten flieszenden (folyó) Monats sprechenden (szóló) vier königliche Handschriften ist die Grenzachtgebungsgegend (határörvidék) in neue Fasis hineingetreten. Von der Greuzachtgebungsgegend ihrer nahen Erklärung (megoldás) seit zwey Wochen walzende (keringő) Neuigkeiten (hírek) amtlich sind verstärkt worden (megerősítetttek.) Es ist begrenzt worden (elhatározott) die Aufhörng und zwar detaillirte (részletenkint) Aufhörng der Grenzachtgebungsgegend, stb.

M. Jókai.

Hon, augusztus 24-ről.

A négy királyi kézírás a futó (laufenden) hónapól által van a határkérdés egy új phaseba lépve. A tizen-négy naptól óta körülszaladó ételek (umlaufende Gerüchte) egy közel megoldástól azoknak megkapták az ő hivatalos megerősítést: a megkatonástanítás (Entmilitärisirung) a határnak van elzárva (beschlossen) és ámbár (zwar) a darabkinti megkatonástanítás, stb.

Horn Ede.

A H O R N

Politikai és közgazdasági napilap.

Előfizetési felhívás a N. Fr. Lloydra.

Elő édes zsidó atyámiai, bukóban vagyunk! Pränumeráljatok a német lapomra! Fizessétek le a 2-ik rátát!

Jókai Mór.

Titkos nyilatkozat.

Nagy kinban vagyok ezzel a gyámoltalan Horn Edussal! Nem kell ez senkinek, se zsidónak, se balogznak. — Reggelilaptól kezdve szakadó esti lapig folyvást azt hajtja fülembe, minek ugrasztottuk le hát őt Párisból Pestre, mikor ő neki ott olyan jó dolga volt, itt meg olyan környezetet adtunk neki, melytől kedélye megsavanyodik, tolla meg fogni is restel. Azzal biztatom, hogy de csak megválasztatom valahol; kezdem azonban észrevenni, hogy ezen az én vastagnyaku közönségemen nem fog semmi. Nem tudok mit tenni egyebet, a

„Horn“-ba iratok vele vézércikket, hadd gondolja a világ hogy tud magyarul s hogy mokány ellenzéki. Tárcaiban, vidéki rovatban, külföldben, belföldben, Dunavizállásban, hirdetésben hurczolom meg a nevét, hadd bökje ki szemét ennek a világtalan magyaroknak. Aztán ha ezzel sem érünk czélt, akkor menjen vissza Párisba, keresztanyja kinjába, nekem itt ne legyen több alkalmatlanságom vele. Jókai Mór.

Pest, augusztus 23.

Soha magyar bötüt sem vettem még papirosra. Ezeket sem én vetem, hanem cikkem fordítója. Ebben a cikkemben pedig meggyőződés ellenére azt vagyok par ordre kénytelen fejtegetni, hogy még azzal sem vagyok megelégedve, a miről barátim legvérmesebb oppositionalis álmukban sem mertek álmodozni. Az a megfoghatatlan Andrássy visszaszerezte a ha-

tárörvidéket, kiesavarította az osztrák militarismus vaskezéből ezt a mi erős argumentumunkat is. Erre persze egyebet sem lehet mondani mint azt, hogy hát miért nem egyszerre helyezte polgári törvényhatóság alá a batárörvidéket, hogy a félrendsabályok átka nehezől szerencsétlen hazánkra, hogy a felszabadult grenzer görbe szemmel fog nézni a még fel nem szabadított-ra, stb. Hiszen én tudom azt legjobban, hogy minden reform roppant nehézségekkel jár, hogy több százados állapotot egy kézlegyintésre nem lehet teljesen megváltoztatni; - de mikor hát hibáztatni muszáj, hát isten neki! Szidjuk Andrássyt, miért nem Tisza-Ghiczyéknek hagyta e reform dícsőségét. Ezek folytán tehát: e legujabb vivmány siralomba dönt 1,200,000 embert.

Horn Ede.

V i d é k.

Kecskemét, aug. 20. Horn nagy hazánkfia megérkezett és roppant lelkesedéssel kísértetett ki városunkból, melynek izr. községe bizonyosan meg fogja őt választani rabbinusnak. r. l.

Félegyháza, aug. 21. Horn Ede megjelent itt választói között. r. l.

Szeged, aug. 22. Horn Ede választói közt itt megjelent. r. l.

N. Körös, aug. 23. Horn Ede ide érkezett körébe választóinak. r. l.

Napi hírek.

(Horn Ede) műve a postai takarékpénztárakról maori nyelvre is lefordítattott.

(Horn Ede), Ede Horn, Orn Hede, Ern Hoda, Horn ide, Horn oda, Horn, Horn, Horn, Horn, Ede, Ede, Ede, Ede.

T Á R C Z A.

HORN EDE.

Horn Ede barátunk „L'économie sous Rhampsenit par E. Horn,“ továbbá „Le droit des gens au Paradis par E. Horn Paris, 1850. Michel Levy éditeur“ s végül „L'instrument principal de la popularisation par E. Horn, Paris 1856 Plon éditeur, rue Richelieu,“

czimű figyelmet ébresztett műveinek magyar fordításával van elfoglalva. Ha tekintetbe vesszük Horn jeles hazánkfia mily áldozatot hoz imádott hazájának, midőn szent anyanyelvére azokat keservesen átteszi, nem fogunk méltánylattel nem lenni Horn iránt, ki még folyvást az országház falain kívül kénytelen terjeszteni igéi-

nek malasztját. A tudomány és a hála nem ismernek pártot s azért apellálunk minden rangu hazánkfíara, hogy HORN Ede műveinek pártolása által terjessze és általa lelkesítsen mindenkit arra, hogy végre a nyakunkra ne savanyodjék ez a HORN.

Hirdetések.

	HORN	HORN
HORN!		
	HORN	HORN
HORN		
	HORN	HORN
HORN		
	HORN	HORN
HORN		
	HORN	HORN

Dunavizállás: 3'' h0rn fölött.

Horn Ede Kecskeméten.

Jókai (a háttérben.) Polgártársak! Elvtársak! Izraelita testvérek! ime itt van a Horn, elhoztam őt nektek, nézzétek csak milyen derék legény! Meg vagyok győződve róla, hogy ti baloldaliak meg fogjátok választani azért mert ő is *baloldali* és szentül hiszem, hogy ti, zsidó honpolgárok, rá fogtok szavazni mert ő is *zsidó*!

Salamon (az előtérben Gábor bácsihoz.) Én azt hiszek, hoid az a fájn Jokai Mózes salatkozza magát, mert a zsidók azért nem fognak megválasztani az Edele Hornt mert *baloldali*, a baloldaliak meg azer nem fogják rászavozni, mer *zsidó*.

Szélbali románcz.

És gondolá Vilibald,
Viliám:

„Találkozom Laczival
Túl az óperencián.“

Váczról ezért Vilibald
Viliám,
Hogy tehette — elinalt
Jeles őrizet mián.

Bukarestben Vilibald,
Viliám.
Testvéri karjaival
Megöleli Bratián.

— Mit tudsz fiam Vilibald,
Viliám?

„Szeretem a boritalt,
„Izgatni is tudok ám.“

— Nesze rúbel Vilibald,
Viliám,
Énekelj sziréni dalt
Drágalátos daliám.

— Ahány góbét Vilibald,
Viliám,
Dalod miközénk kicsalt,
Annyi rúbelt megkívánj!

S mártyr lévén Vilibald,
Viliám,
(Jó vér benne ki nem halt)
Pénzt zsebel — gyémánt hiján.

Az Andrássy veszett kutyája.

Megtettem azt a tréfát, hogy az „Üstökösbe“, „Bolond Miskába“ és „Ludas Matyiba“ egyszerre küldtem be az egy ró-káról, helyesebben kutyáról nyuzott következő „elmésséget.“

Az „Üstökösbe“ így ment: „Csizmadia: Azt írják a lapok, hogy Andrássy Gyula legkedvesebbik kutyája megveszett és hogy agyon kellett löni. (Feleli rá az asszony:) Nyilván azon subvenczió után való nagy szomjuságába veszett meg, melyet előle a „Borsszem Jankó“ elkapott.“

A „Ludas Matyinak“ így ment: „No volt Budán veszett kutyavásár. Lelőtték az Andrássy kutyáját; de csak az egyiket, az a másik a borsszemű Jankó még mindig ugat. Vajjon az mikor kerül már peczér kezére?“

Az „Árva Miskába“ meg így: „Szegény Gyulász Andrási! Volt egy subvencztelen kedves kutyája és mert megveszett, lelőtték. Thja, miért is nem subvencionálták!“

Mint a nyájas olvasó észreveszi, az „Árva Miskának“ küldtem a leggyöngébbet, mert bizonyos akartam fölöle lenni, hogy elfogadják. Nagyot nevetnék, ha érdemes kollegáim, nem élve a gyanupörrel, szó szerint közölnék a szájuk ize szerint kotyvasztott viccet.

Borsszem Jankó.

A felhalmozott tárgysokaság miatt a szerkesztő postája a jövő számra maradt.

* Tulajdonos és felelős szerkesztő: CSICSERI BORS, kétsas-utca 24.

Rajzoló: *Kluc Károly.*